

รูปแบบยูเลิร์นนิงตามทฤษฎีคอนเน็คติวิซึม เพื่อพัฒนาทักษะ
ด้านการสนทนาภาษาอังกฤษของนักศึกษา
มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี*

U-LEARNING MODEL BASED ON CONNECTIVISM THEORY
FOR ENGLISH CONVERSATION SKILL DEVELOPMENT AMONG
THE STUDENTS AT RAJAMANGALA UNIVERSITY OF
TECHNOLOGY THANYABURI

สุจิตรา ยอดเสนหา

Suchitra Yodsaneha

ณรงค์ สมพงษ์

Narong Sompong

สารوخ โสภิรักษ์

Saroach Soopeerak

มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

Kasetsart University, Thailand

E-mail: suchitra.nok@gmail.com

บทคัดย่อ

บทความวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) พัฒนารูปแบบยูเลิร์นนิงตามทฤษฎีคอนเน็คติวิซึมในการพัฒนาทักษะด้านการสนทนาภาษาอังกฤษ ของนักศึกษา 2) เปรียบเทียบทักษะด้านการสนทนาภาษาอังกฤษก่อนเรียนและหลังเรียนด้วยบทเรียนยูเลิร์นนิง 3) ศึกษาพฤติกรรมการเรียนรู้ และ 4) ประเมินความพึงพอใจบทเรียนยูเลิร์นนิง เป็นการวิจัยแบบผสมผสานวิธีกลุ่มตัวอย่างคือ นักศึกษาชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี จำนวน 32 คน โดยการสุ่มแบบกลุ่ม รวบรวมข้อมูลใช้แบบสัมภาษณ์ แบบสอบถาม แบบสังเกต และแบบประเมินวิเคราะห์ข้อมูล ใช้การวิเคราะห์เนื้อหา ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการทดสอบที่ผลการวิจัยพบว่า รูปแบบยูเลิร์นนิง มีองค์ประกอบ 4 ด้าน คือ ด้านการนำเข้า (สภาพแวดล้อมการเรียนรู้แบบยูเลิร์นนิง สิ่งอำนวยความสะดวกการเรียนรู้ และ ระบบบริหารจัดการเรียนการสอน) ด้านกระบวนการ (การกำหนดวัตถุประสงค์ของผู้เรียน และกิจกรรมการเรียนรู้คอนเน็คติวิซึม) ด้านผลลัพธ์ (ผลการฝึกทักษะภาษาอังกฤษ) และด้านผลป้อนกลับ เน้นการฝึกทักษะด้วยตนเองผ่านระบบออนไลน์ ผู้ทรงคุณวุฒิประเมินรูปแบบยูเลิร์นนิง ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.51$) ค่าเฉลี่ยทักษะหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 พฤติกรรม การ

* Received 29 July 2020; Revised 16 August 2020; Accepted 18 August 2020



เรียนรู้ด้านความคาดหวัง อยู่ในระดับมาก ด้านการประเมินตนเองและด้านการฝึกปฏิบัติอยู่ในระดับปานกลาง ส่วนด้านการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ส่วนใหญ่ใช้กระดานเสวนาแบบมีส่วนร่วม นักศึกษาพึงพอใจบทเรียนยูเลิร์นนิ่ง ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.11$)

คำสำคัญ: รูปแบบยูเลิร์นนิ่ง, ทฤษฎีคอนเน็คติวิซึม, การสนทนาภาษาอังกฤษ

Abstract

The purposes of this study were: 1) to develop the U-Learning model based on connectivism theory for English conversation skill development among the students at Rajamangala University of Technology Thanyaburi; 2) to compare the learners' listening and speaking skills before and after the intervention of using the U-Learning lessons; 3) to study the learners' behavior while using the U-Learning lessons; and 4) to evaluate the learners' satisfaction towards the U-Learning lessons. The methodology was mixed research method. The samples were thirty-two freshmen of Rajamangala University of Technology Thanyaburi, recruited through cluster sampling. The interview, rating-scale questionnaires, observation, and evaluation forms were used as research instruments. The content analysis, mean, standard deviation, and t-test were used for analyzing the data. The findings revealed that the U-Learning model development process consisted of 4 components as follows: (1) the input of the model (Ubiquitous Learning Environment (ULE), learning facilities, and Learning Management System (LMS)); (2) process of the model (learning objective, learning steps of English communicative approach, and connectivism activities); (3) the performance of learning; and (4) Feedback – focusing on self-development through online practice. The developed U-learning model received the highest score ($\bar{X} = 4.51$) on senior experts' evaluation, indicating its high usability value. The mean of the learners' English communicative skills after using the U-learning lessons was higher than the one before the intervention with a statistical significance at the .05 level. Learning' behavior: in terms of learners' expectation was at a high level. Learners' self- assessment was at a moderate level. Learners' frequency of English conversation practice was at a moderate level reflecting occasional practice. The majority of learners' utilized a discussion forum for knowledge sharing. The overall learners' satisfaction was at a high level ($\bar{X} = 4.11$).

Keywords: U-Learning, Connectivism, English Conversation Skills



บทนำ

จากการเปลี่ยนแปลงของสภาวะแวดล้อมทางสังคมทั่วโลก ซึ่งส่งผลกระทบต่อความเปลี่ยนแปลงในหลากหลายมิติ การเข้าถึงเทคโนโลยีและเครือข่ายสังคมก่อให้เกิดการพัฒนาและการก้าวเข้าสู่ยุคของเทคโนโลยีล้ำสมัย หรือที่เรียกว่า วัฒนธรรมสังคมยูบิควิตัส (Ubiquitous Society) (Weiser, M., 2009) ซึ่งทำให้สามารถเข้าถึงแหล่งข้อมูลได้ตลอดเวลา และเกิดการเรียนรู้ได้ทุกหนทุกแห่ง โดยสามารถเลือกสภาพแวดล้อมและแหล่งเรียนรู้ให้เหมาะสม ด้วยวิธีการสื่อสารหลายทาง ได้แก่ การถ่ายทอดผ่านอินเทอร์เน็ตแบบทันที หรือ Real Time Internet Broadcasting การปฏิสัมพันธ์ด้วยเสียง สื่อประสม วิดีโอ การปฏิสัมพันธ์ด้วยตนเองกับผู้สอน หรือเพื่อนร่วมชั้นได้ทุกที่ ทุกคน และทุกเวลา เกิดการใช้ทรัพยากรที่เป็นอุปกรณ์การเรียนรู้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ เช่น โทรศัพท์มือถืออัจฉริยะ (Smartphone) คอมพิวเตอร์แท็บเล็ต (Tablet Computer) และอุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์พกพาอื่น ๆ ได้แก่ กล้องถ่ายรูป เครื่องเล่นดิจิทัลในหลากหลายรูปแบบ (MP3, iPod, Game Controller) แม้กระทั่งเครือข่ายสังคม เช่น Facebook, Twitter, Line, Instagram และอื่น ๆ ที่สามารถปรับเปลี่ยนและนำมาประยุกต์ใช้กับการเรียนรู้ได้รอบด้านอย่างลงตัว จึงเป็นที่มาของการเรียนรู้แบบยูบิควิตัสเลิร์นนิ่ง หรือ U-Learning

ยูเลิร์นนิ่งเป็นมิติใหม่ของการเรียนรู้ที่สามารถตอบสนองการเรียนรู้เป็นรายบุคคล ในด้านการรับรู้บทของผู้เรียน การระบุตัวตนผู้เรียน การปรับเปลี่ยนการเรียนรู้ได้อย่างเหมาะสม การเรียนรู้แบบไร้รอยต่อมีความเป็นธรรมชาติ และสามารถเรียนรู้ได้ทุกที่ทุกเวลา สภาพการเรียนรู้แบบยูเลิร์นนิ่ง หรือ U-Learning Environment (ULE) เป็นการเรียนรู้ที่สามารถเกิดขึ้นได้รอบตัวผู้เรียน ข้อมูลเนื้อหาของบทเรียนจะฝังไว้กับอุปกรณ์ที่สามารถพกพาไปเรียนรู้ได้ทุกหนทุกแห่ง โดยผ่านเทคโนโลยีไร้สายที่ช่วยสนับสนุนด้านการเรียนรู้ด้วยตนเอง (Watson, C.E., & Plymale, W.O., 2011) ซึ่งสอดคล้องกับการเรียนรู้ในยุคศตวรรษที่ 21 ที่มุ่งเน้นให้ผู้เรียนได้เลือกเรียนตามความสนใจ โดยยึดหลักผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง กล่าวคือ ให้โอกาสแก่ผู้เรียนทุกคนได้รับรู้ เพิ่มพูนความรู้ และประสบการณ์ ตลอดจนพัฒนาศักยภาพของแต่ละคนให้ได้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ โดยปราศจากข้อจำกัด ทั้งระดับสติปัญญา ความสามารถในการรับรู้ ซึ่งเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ใช้ความคิดเพื่อแก้ปัญหา วิเคราะห์ และสังเคราะห์ความรู้ ในทุกระดับ โดยใช้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารเป็นเครื่องมือ ในยุคดิจิทัล (Digital Age) ซึ่งสอดคล้องแนวคิดการเชื่อมต่อ หรือที่เรียกว่า ทฤษฎีคอนเน็คติวิซึม ที่ออกแบบภายใต้แนวคิด “Learning theory for digital age” หรือ การเรียนรู้ในโลกยุคดิจิทัลที่ปัจจุบันได้เข้ามามีบทบาทสำคัญในชีวิตประจำวัน ที่เชื่อมโยงอุปกรณ์ต่าง ๆ ด้วยเครือข่ายอินเทอร์เน็ต (Evans, D., 2012) การเข้าถึงสื่ออิเล็กทรอนิกส์ต่าง ๆ ทำได้สะดวกและรวดเร็ว สำหรับคนมีความจำเป็นต้องมีการเรียนรู้ตลอดชีวิต จากองค์ความรู้ที่มีวิวัฒนาการอยู่ตลอดเวลา ข้อมูลข่าวสารมีจำนวนมหาศาล ทำให้ไม่สามารถจำกัดการเรียนรู้เฉพาะในห้องเรียนได้ตลอดไป



จากการศึกษาทฤษฎีคอนเน็คติวิซึม พบว่า เป็นทฤษฎีการเรียนรู้ที่มีจุดเด่นในด้านการเชื่อมโยงความรู้ การแลกเปลี่ยนเรียนรู้ การแบ่งปันความรู้ และการจัดหมวดหมู่ความรู้ ซึ่งนำพาคนที่มีความคิด ความชอบ และความต้องการที่คล้ายกันมาทำกิจกรรมการเรียนรู้ร่วมกันได้ตลอดเวลา การนำทฤษฎีคอนเน็คติวิซึมไปประยุกต์ใช้กับกระบวนการจัดการเรียนการสอนแบ่งออกเป็นแบบการสาธิต การแสดงให้เห็น ส่วนการลงมือปฏิบัติจะมีการสะท้อนความคิด โดยการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ รวมถึงการนำความรู้ที่เผยแพร่กลับมาใช้ ผ่านกระบวนการวิเคราะห์ สังเคราะห์และส่งกลับไปเผยแพร่ ทำให้ความรู้เหล่านั้นเกิดการปรับปรุงให้ทันสมัยอยู่ตลอดเวลา ตามที่ (Boitshwarelo, B., 2011) ได้กล่าวถึงจุดประสงค์ของการเชื่อมความรู้เพื่อแลกเปลี่ยนข้อมูล และการเพิ่มความลึกให้กับกระบวนการเรียนรู้ของกลุ่มผู้เรียนที่มีความสนใจเหมือนกัน และสนับสนุนซึ่งกันและกัน โดยการเชื่อมโยงสัมพันธ์ข้อมูลที่จัดหมวดหมู่ไว้เป็นส่วน ๆ ซึ่งมีการจัดเก็บไว้ในระบบเครือข่ายความรู้ต่าง ๆ เครือข่ายความรู้ด้านภาษาอังกฤษก็เป็นอีกหนึ่งเครือข่ายที่ได้ใช้ประโยชน์จากทฤษฎีคอนเน็คติวิซึมนี้ Wu กล่าวถึงประเทศที่ไม่ได้ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาแม่ซึ่งมีความจำเป็นต้องพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษเป็นอย่างมาก และจะต้องกำหนดเป็นนโยบายที่สำคัญ เพื่อเพิ่มศักยภาพในการแข่งขันระดับประเทศ (Wu T. et al., 2011)

หลักการและแนวคิดเบื้องต้นของรูปแบบยูเลอร์นิ่งตามทฤษฎีคอนเน็คติวิซึม เพื่อพัฒนาทักษะด้านการสนทนาภาษาอังกฤษ ของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรีนั้น สืบเนื่องมาจากผลการวัดระดับทักษะด้านภาษาอังกฤษของนักศึกษาแรกรับเข้า มีผลการทดสอบอยู่ในเกณฑ์ที่ต่ำกว่ามาตรฐาน ซึ่งมีคะแนนเฉลี่ยตามเกณฑ์มาตรฐานของ Common European Framework of Reference for Languages หรือ CEFR อยู่ในระดับคะแนนน้อยกว่า A2 ถึงร้อยละ 90 โดยค่าเฉลี่ยคะแนนอยู่ในระดับ A1 มากที่สุด ร้อยละ 65 (สำนักวิทยบริการและเทคโนโลยีสารสนเทศ, 2556) แนวคิดการพัฒนารูปแบบยูเลอร์นิ่งตามทฤษฎีคอนเน็คติวิซึมเพื่อพัฒนาทักษะด้านการสนทนาภาษาอังกฤษของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี จึงเกิดขึ้น เพื่อนำมาใช้เป็นแนวทางในการพัฒนาและส่งเสริมให้นักศึกษาเรียนรู้ได้ด้วยตนเองผ่านทางเทคโนโลยีที่มีความคุ้นเคย และเป็นที่สนใจ เพื่อให้การเรียนรู้ของนักศึกษามีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

จากความสำคัญดังกล่าว ทำให้ผู้วิจัยสนใจที่จะพัฒนารูปแบบยูเลอร์นิ่งตามทฤษฎีคอนเน็คติวิซึม เพื่อพัฒนาทักษะด้านการสนทนาภาษาอังกฤษของนักศึกษา มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี ให้ใกล้เคียงกับระดับมาตรฐาน ส่งเสริมให้นักศึกษาได้พัฒนาทักษะภาษาอังกฤษในด้านต่าง ๆ จากการใช้สื่อการเรียนการสอนที่ผู้วิจัยได้ออกแบบโดยการนำทฤษฎีคอนเน็คติวิซึม มาใช้สนับสนุนการเรียนรูปแบบยูเลอร์นิ่ง เพื่อพัฒนาทักษะด้านการสนทนาภาษาอังกฤษ และนำทฤษฎีที่มีประโยชน์สนับสนุนการพัฒนาศักยภาพของผู้เรียนได้อย่างเหมาะสม อีกทั้งจะเป็นการเชื่อมโยงองค์ความรู้จากแหล่งเรียนรู้ จากผู้เชี่ยวชาญ และผู้เรียนเข้าด้วยกัน ทั้งในด้าน



ทักษะการฟัง และการพูดภาษาอังกฤษ ในชีวิตประจำวันซึ่งเป็นประโยชน์ในการประกอบอาชีพต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อพัฒนารูปแบบยูเลอร์นึ่งตามทฤษฎีคอนเน็คติวิซึมในการพัฒนาทักษะด้านการสนทนาภาษาอังกฤษ ของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี
2. เพื่อเปรียบเทียบทักษะการฟัง ทักษะการพูด และทักษะการสนทนาภาษาอังกฤษก่อนเรียนและหลังเรียนด้วยบทเรียนยูเลอร์นึ่งตามทฤษฎีคอนเน็คติวิซึม ในการพัฒนาทักษะด้านการสนทนาภาษาอังกฤษ ของนักศึกษา
3. เพื่อศึกษาพฤติกรรมการเรียนรู้ด้วยบทเรียนยูเลอร์นึ่งตามทฤษฎีคอนเน็คติวิซึมในการพัฒนาทักษะด้านการสนทนาภาษาอังกฤษ ของนักศึกษา ในด้านความคาดหวังต่อการฝึกทักษะ ด้านการฝึกปฏิบัติ ด้านการประเมินตนเอง และด้านการแลกเปลี่ยนเรียนรู้
4. เพื่อประเมินความพึงพอใจของนักศึกษาที่มีต่อบทเรียนยูเลอร์นึ่งตามทฤษฎีคอนเน็คติวิซึม ในการพัฒนาทักษะด้านการสนทนาภาษาอังกฤษ ของนักศึกษา

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยแบบผสมผสานวิธี เรื่อง รูปแบบยูเลอร์นึ่งตามทฤษฎีคอนเน็คติวิซึม เพื่อพัฒนาทักษะด้านการสนทนาภาษาอังกฤษของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี โดยพัฒนาบทเรียนรายวิชาการสนทนาภาษาอังกฤษ ให้ผู้เรียนได้ฝึกทักษะการฟัง และการพูด เพื่อไปใช้ในการสนทนาภาษาอังกฤษ ประชากร คือ นักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี ภาคการศึกษาที่ 2 ปีการศึกษา 2561 ที่ลงทะเบียนเรียนวิชาภาษาอังกฤษ จำนวน 4,483 คน โดยจัดเป็น 103 กลุ่ม และกลุ่มตัวอย่าง คือ นักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 1 ที่ลงทะเบียนเรียนวิชาภาษาอังกฤษ โดยการสุ่มแบบจำนวน 1 กลุ่ม มีนักศึกษาจำนวน 32 คน เครื่องมือที่ใช้ คือ แบบสัมภาษณ์ แบบสอบถาม แบบสังเกต และแบบประเมิน วิเคราะห์ข้อมูลโดยการวิเคราะห์เนื้อหา ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการทดสอบที

การดำเนินการวิจัยแบ่งออกเป็น 3 ระยะ ได้แก่

การวิจัยระยะที่ 1 การพัฒนารูปแบบยูเลอร์นึ่ง ตามทฤษฎีคอนเน็คติวิซึม เพื่อพัฒนาทักษะด้านการสนทนาภาษาอังกฤษ ของนักศึกษา โดยมีรูปแบบการประเมินตามขั้นตอน ดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 ศึกษาแนวคิดทฤษฎี เอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง นำมาวิเคราะห์สังเคราะห์เป็น (ร่าง) รูปแบบยูเลอร์นึ่งตามทฤษฎีคอนเน็คติวิซึม เพื่อพัฒนาทักษะด้านการสนทนาภาษาอังกฤษ ของนักศึกษา



ขั้นตอนที่ 2 สัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญด้านเทคโนโลยีและสื่อสารการศึกษา จำนวน 9 คน และอาจารย์ด้านการสอนภาษาอังกฤษจำนวน 3 คน วิเคราะห์สังเคราะห์ประเด็นเพื่อปรับปรุงทำต้นแบบที่สมบูรณ์

ขั้นตอนที่ 3 การสร้างและพัฒนารูปแบบ พร้อมการประเมินโดยผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 5 คน โดยใช้แบบประเมินความเหมาะสมของรูปแบบ 5 ระดับ และคำถามปลายเปิดในการให้ข้อเสนอแนะเพิ่มเติมจึงได้รูปแบบที่สมบูรณ์

การเก็บรวบรวมข้อมูลการวิจัย ในระยะที่ 1 ผู้วิจัยเก็บรวบรวมข้อมูล ดังนี้

1. รูปแบบยูเลอร์นิ่งตามทฤษฎีคอนเนคติวิซึม เพื่อพัฒนาทักษะด้านการสนทนาภาษาอังกฤษ ของนักศึกษา ใช้การเก็บรวบรวมข้อมูลโดยการวิเคราะห์สังเคราะห์เพื่อให้ได้องค์ประกอบที่สำคัญ

2. การสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญเกี่ยวกับองค์ประกอบที่สำคัญของรูปแบบยูเลอร์นิ่ง ตามทฤษฎีคอนเนคติวิซึม ใช้วิธีการเก็บบันทึกรวบรวมเนื้อหาตามประเด็นที่กำหนด

3. การสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญด้านการสอนภาษาอังกฤษ เกี่ยวกับการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน และการฝึกทักษะการสนทนาภาษาอังกฤษ ใช้วิธีการเก็บบันทึกรวบรวมเนื้อหาตามประเด็นที่กำหนด

4. การประเมินรูปแบบยูเลอร์นิ่ง เพื่อพัฒนาทักษะด้านการสนทนาภาษาอังกฤษ ของนักศึกษา ที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้น โดยผู้ทรงคุณวุฒิรายบุคคลประเมินโดยใช้แบบประเมินความเหมาะสมของรูปแบบยูเลอร์นิ่ง ที่มีมาตราประมาณค่า 5 ระดับ (บุญชม ศรีสะอาด, 2537)

การวิจัยระยะที่ 2 การพัฒนาบทเรียนยูเลอร์นิ่งตามทฤษฎีคอนเนคติวิซึม การประเมินคุณภาพบทเรียน การประเมินคุณภาพการนำเสนอ และการสัมภาษณ์เชิงลึกผู้ทรงคุณวุฒิด้านการสอนภาษาอังกฤษ ก่อนนำบทเรียน ไปใช้จริง ประกอบด้วย

1. การวิเคราะห์เนื้อหาบทเรียน การกำหนดวัตถุประสงค์การเรียนรู้ การเลือกสื่อที่เหมาะสม การออกแบบกิจกรรมเสริมทักษะ การออกแบบการประเมินกิจกรรมการเรียนรู้ โดยจัดทำเป็นแผนการเรียนรู้ และเค้าโครงบทเรียน

2. การประเมินคุณภาพด้านเนื้อหาบทเรียนยูเลอร์นิ่ง ด้วยแบบประเมินความเหมาะสมด้านเนื้อหาโดยผู้เชี่ยวชาญด้านการสอนภาษาอังกฤษ จำนวน 3 คน และตรวจสอบเนื้อหาโดยผู้เชี่ยวชาญเจ้าของภาษา 1 คน

3. การประเมินคุณภาพด้านการนำเสนอบทเรียนยูเลอร์นิ่ง ด้วยแบบประเมินความเหมาะสมด้านการนำเสนอ โดยผู้เชี่ยวชาญด้านเทคโนโลยีการศึกษา จำนวน 3 คน

4. การประเมินคุณภาพบทเรียนยูเลอร์นิ่ง โดยผู้ทรงคุณวุฒิด้านการสอนภาษาอังกฤษ จำนวน 3 คน ด้วยวิธีสัมภาษณ์เชิงลึกก่อนนำบทเรียนยูเลอร์นิ่งไปใช้จริง



การเก็บรวบรวมข้อมูลการวิจัย ในระยะที่ 2 ผู้วิจัยเก็บรวบรวมข้อมูล ดังนี้

1. นำเค้าโครงบทเรียนวิชาสนทนาภาษาอังกฤษ (English Conversation) พร้อมด้วยแบบประเมินความเหมาะสมด้านเนื้อหาบทเรียนยูเลอร์นึ่งตามทฤษฎีคอนเน็คติวิซึม ในการพัฒนาทักษะด้านการสนทนาภาษาอังกฤษ ของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี วิชาสนทนาภาษาอังกฤษ (English Conversation) ให้ผู้เชี่ยวชาญด้านเนื้อหาภาษาอังกฤษ จำนวน 3 คน ประเมินความเหมาะสมด้านเนื้อหาบทเรียนยูเลอร์นึ่ง โดยใช้มาตราประมาณค่า 5 ระดับ

2. การประเมินคุณภาพบทเรียนยูเลอร์นึ่ง โดยใช้แบบประเมินความเหมาะสมด้านการนำเสนอบทเรียนยูเลอร์นึ่ง ที่พัฒนาขึ้น โดยใช้มาตราประมาณค่า 5 ระดับ

3. การสัมภาษณ์เชิงลึกผู้ทรงคุณวุฒิด้านเทคนิคการสอนภาษาอังกฤษ เพื่อนำข้อมูลมาปรับปรุงบทเรียนยูเลอร์นึ่ง ขั้นสุดท้าย ก่อนการนำไปทดลองจริง

การวิจัยระยะที่ 3 การศึกษาผลการใช้บทเรียนยูเลอร์นึ่ง ตามทฤษฎีคอนเน็คติวิซึม เพื่อพัฒนาทักษะด้านการสนทนาภาษาอังกฤษ ของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี ประกอบด้วย

1. เปรียบเทียบผลการฝึกทักษะการฟังก่อนและหลังการเรียนรู้ด้วยบทเรียนยูเลอร์นึ่ง ที่พัฒนาขึ้น

2. เปรียบเทียบผลการฝึกทักษะการพูดก่อนเรียนและหลังเรียนรู้ด้วยบทเรียนยูเลอร์นึ่ง ที่พัฒนาขึ้น

3. เปรียบเทียบผลการฝึกทักษะด้านการสนทนาก่อนและหลังการเรียนรู้ด้วยบทเรียนยูเลอร์นึ่ง ที่พัฒนาขึ้น

4. ศึกษาพฤติกรรมการเรียนรู้ด้วยบทเรียนยูเลอร์นึ่ง ที่พัฒนาขึ้น

5. การประเมินความพึงพอใจของนักศึกษา ที่มีต่อบทเรียนยูเลอร์นึ่ง ที่พัฒนาขึ้น

การเก็บรวบรวมข้อมูลข้อมูล ในระยะที่ 3 การออกแบบการวิจัยครั้งนี้ เป็นการวิจัยแบบผสมวิธีซึ่งประกอบด้วย การวิจัยกึ่งทดลอง การดำเนินการทดลองโดยจะใช้แบบแผนการทดลองแบบวัดทักษะก่อนและหลังการทดลอง (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ, 2538) และการวิจัยเชิงคุณภาพโดยวิธีการสังเกตพฤติกรรมของผู้เรียน

ผลการวิจัย

1. ผลการพัฒนารูปแบบยูเลอร์นึ่งตามทฤษฎีคอนเน็คติวิซึมเพื่อพัฒนาทักษะด้านการสนทนาภาษาอังกฤษ ของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี พบว่า โดยภาพรวมแล้ว รายละเอียดของรูปแบบฯ มีความเหมาะสมมากที่สุด ($\bar{X} = 4.51$) เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า แนวคิดที่ใช้เป็นพื้นฐานในการพัฒนารูปแบบการเรียนการสอน กระบวนการเรียนรู้



รูปแบบยูเลอร์นึ่งตามทฤษฎีคอนเน็คติวิซึ่มฯ ด้านกระบวนการฝึกทักษะ 3 ขั้นตอนหลักได้แก่ ขั้นการนำเสนอ เพื่อเตรียมผู้เรียนให้มีความพร้อม และขั้นปฏิบัติ การกำหนดวัตถุประสงค์และฝึกปฏิบัติรายบุคคล มีค่าเฉลี่ยเหมาะสมมากที่สุด ($\bar{X} = 4.60$) รองลงมา คือ องค์ประกอบของรูปแบบครอบคลุมองค์ประกอบหลักของรูปแบบการเรียนการสอน กระบวนการเรียนรู้รูปแบบยูเลอร์นึ่ง ด้านการตั้งวัตถุประสงค์ของการเรียนรู้ และขั้นประยุกต์ใช้ เพื่อการสื่อสารมีค่าเฉลี่ยเหมาะสมมาก ($\bar{X} = 4.40$) ตามลำดับ

2. ผลการเปรียบเทียบทักษะการฟัง ทักษะการพูด และทักษะด้านการสนทนา ภาษาอังกฤษก่อนเรียนและหลังเรียนด้วยบทเรียนยูเลอร์นึ่ง ที่พัฒนาขึ้น พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่ได้รับการฝึกด้วยบทเรียนยูเลอร์นึ่ง มีคะแนนเฉลี่ยของคะแนนทดสอบก่อนการฝึกทักษะการฟังภาษาอังกฤษ และคะแนนเฉลี่ยของคะแนนทดสอบหลังการฝึกทักษะการฟังภาษาอังกฤษ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยมีคะแนนหลังการฝึกทักษะการฟังภาษาอังกฤษ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 38.19 คะแนน ซึ่งสูงกว่าค่าคะแนนเฉลี่ยก่อนการฝึกทักษะการฟังภาษาอังกฤษ เท่ากับ 34.40 คะแนน และเป็นจริงตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

3. ผลการศึกษาพฤติกรรมการเรียนรู้ด้วยบทเรียนยูเลอร์นึ่ง ในด้านความคาดหวังต่อการฝึกทักษะ ด้านการฝึกปฏิบัติทักษะ ด้านการประเมินตนเอง และด้านการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ ประกอบด้วย ด้านความคาดหวังต่อการฝึกทักษะอยู่ในระดับมาก ด้านการฝึกปฏิบัติปฏิบัติเป็นบางครั้ง ด้านการประเมินตนเองในการปฏิบัติอยู่ในระดับปานกลาง ด้านการแลกเปลี่ยนเรียนรู้พบว่า มีการใช้กระดานเสวนา ร่วมกับ Padlet เป็นหลัก

4. ผลการประเมินความพึงพอใจของนักศึกษาที่มีต่อบทเรียนยูเลอร์นึ่ง พบว่า คะแนนความพึงพอใจของนักศึกษาที่มีต่อบทเรียนยูเลอร์นึ่งฯ ในภาพรวม ทุกด้านอยู่ในระดับมาก โดยด้านเนื้อหา มีค่าคะแนนเฉลี่ยสูงที่สุด ($\bar{X} = 4.35$)

อภิปรายผล

1. รูปแบบยูเลอร์นึ่งตามทฤษฎีคอนเน็คติวิซึ่มเพื่อพัฒนาทักษะด้านการสนทนา ภาษาอังกฤษของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี มีองค์ประกอบ 4 ส่วน คือ 1) ปัจจัยนำเข้า (Input) ประกอบด้วยองค์ประกอบย่อย 3 ส่วน คือ 1.1) สภาพแวดล้อมการเรียนรู้แบบยูเลอร์นึ่ง (Ubiquitous Learning Environment หรือ ULE) 1.2) สิ่งอำนวยความสะดวกการเรียนรู้ (Learning Facilities) และ 1.3) ระบบบริหารจัดการการเรียนการสอน (Learning Management System) จุดเด่นในส่วนของปัจจัยนำเข้านี้ คือระบบการจัดสภาพแวดล้อมการเรียนรู้สอดคล้องกับการเรียนรู้ในยุคปัจจุบัน 2) ปัจจัยกระบวนการ ประกอบด้วยองค์ประกอบย่อย 3 ส่วน คือ 2.1) การกำหนดวัตถุประสงค์ของผู้เรียน 2.2) วิธีการ (ขั้นการนำเสนอเนื้อหา ขั้นการปฏิบัติ ขั้นการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร) 2.2.1) ขั้นตอนก่อนการฝึกทักษะ (Warm-up) 2.2.2) ขั้นตอนสรุปหลังการฝึกทักษะ (Wrap-up) 2.3) กิจกรรมการเรียนรู้คอนเน็คติวิซึ่ม ซึ่ง



ประกอบด้วยการเชื่อมโยงความรู้ การเข้าถึงความรู้ การแลกเปลี่ยนเรียนรู้ และการปรับปรุงความรู้ 3) ปัจจัยผลลัพธ์ ผลที่ได้การเรียนรู้ การฝึกทักษะการสนทนาภาษาอังกฤษ ที่ได้ตามเป้าหมายที่ผู้เรียนได้วางแผนไว้ในกระบวนการเรียนรู้ การต้องการกำลังใจ และการกระตุ้นให้พูดภาษาอังกฤษ โดยต้องการสร้างกำลังใจให้ตนเอง และต้องการกำลังใจจากเพื่อน และอาจารย์ 4) ผลป้อนกลับ (Feedback) เป็นสิ่งที่ย้อนกลับไปยังผู้เรียน เช่น การให้รางวัล การให้ความคิดเห็นผ่านระบบ และการติดต่อสื่อสารผ่านสื่อสังคมออนไลน์ ที่นำมาประยุกต์ใช้ในการฝึกทักษะด้านการสนทนาภาษาอังกฤษ

2. ผลการเปรียบเทียบทักษะการฟัง การพูด และการสนทนา ก่อนเรียนและหลังเรียน ด้วยบทเรียนยูเลอร์นิ่ง พบว่าทักษะการฟัง การพูด และการสนทนาภาษาอังกฤษ หลังเรียนมีค่าเฉลี่ยสูงกว่าก่อนเรียน ในทุกทักษะ เนื่องจากนักศึกษาได้ผ่านการฝึกในทักษะต่าง ๆ อย่างเป็นระบบ โดยสามารถฝึกฝนได้ด้วยตนเอง มีแหล่งเรียนรู้ที่จัดหมวดหมู่สอดคล้องกับเนื้อหาที่ต้องการฝึก และมีช่องทางเพิ่มเติมจากแหล่งค้นคว้าภายนอก อีกทั้งยังได้แลกเปลี่ยนเรียนรู้ระหว่างผู้เรียน ผู้สอน และผู้เชี่ยวชาญ ผ่านระบบเครือข่ายไร้สาย ซึ่งสอดคล้องกับ สรญา สารสุภาพ ที่ได้ศึกษาและพัฒนารูปแบบการเรียนรู้แบบเครือข่ายสังคมผ่านระบบออนไลน์ ด้วยทฤษฎีการเรียนรู้เชิงสถานการณ์ เพื่อเสริมสร้างความตระหนักรู้ระหว่างวัฒนธรรมของผู้เรียนภาษาต่างประเทศ ซึ่งกลุ่มตัวอย่างมีความตระหนักรู้ระหว่างวัฒนธรรมหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน เช่นเดียวกัน (สรญา สารสุภาพ, 2553)

3. พฤติกรรมการเรียนรู้ด้วยบทเรียนยูเลอร์นิ่งประกอบด้วย ด้านความคาดหวังต่อการฝึกทักษะ ด้านการฝึกปฏิบัติ ด้านการประเมินตนเอง และด้านการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ ที่ใช้ในการเรียน ซึ่งในด้านความคาดหวังนักศึกษามีความคาดหวังต่อการฝึกทักษะการฟังในระดับมาก ส่วนทักษะการพูดอยู่ในระดับปานกลาง และทักษะการสนทนาอยู่ในระดับมาก นั้นหมายความว่านักศึกษามีความตั้งใจที่จะการสนทนาได้ และฟังเข้าใจ ซึ่งขัดแย้งกันเพราะนักศึกษาคาดหวังต่อการฝึกทักษะการพูดเพียงระดับปานกลาง และเมื่อผ่านการฝึกปฏิบัติ นักศึกษาส่วนใหญ่ปฏิบัติเป็นบางครั้ง มีเพียงทักษะการฟังที่ปฏิบัติเป็นประจำ โดยเฉพาะในการฟังบทสนทนาจนเข้าใจ และฝึกกิจกรรมซ้ำจนเกิดความเข้าใจ จากการปฏิบัติในส่วนของการฝึกทักษะการพูดและการสนทนา ที่ปฏิบัติเป็นบางครั้ง ส่งผลต่อเป้าหมายของการฝึกทักษะที่ตั้งไว้ ซึ่งความสำเร็จของการฝึกปฏิบัติมักเกิดจากการปฏิบัติอย่างเป็นประจำและตั้งใจเพื่อให้เกิดความเข้าใจ รวมไปถึงการหาคู่สนทนา แสดงบทบาทสมมติ และฝึกฝน ผ่านสังคมออนไลน์ผ่านเครื่องมือคอนเน็คติวิซึมในการใช้กระดานแสดงความคิดเห็นออนไลน์แบบมีส่วนร่วม อย่าง Forum, Padlet และ Facebook Messenger และจากการสังเกตการณ์ฝึกปฏิบัติ และการทวนสอบไปยังคะแนนรายบุคคล พบว่า นักศึกษาที่เข้ามาใช้ระบบสม่ำเสมอ มักจะมีคะแนนหลังเรียนสูงขึ้น และนักศึกษาที่มีการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ และร่วมทำกิจกรรม เมื่อทดสอบจากผู้ทดสอบภายนอก พบว่าระดับทักษะหลังเรียนสูงขึ้น ส่งผลให้นักศึกษาเหล่านี้มีผลของการฝึกทักษะเพิ่มขึ้น โดยเฉพาะนักศึกษาที่ชอบค้นหาความรู้และใช้

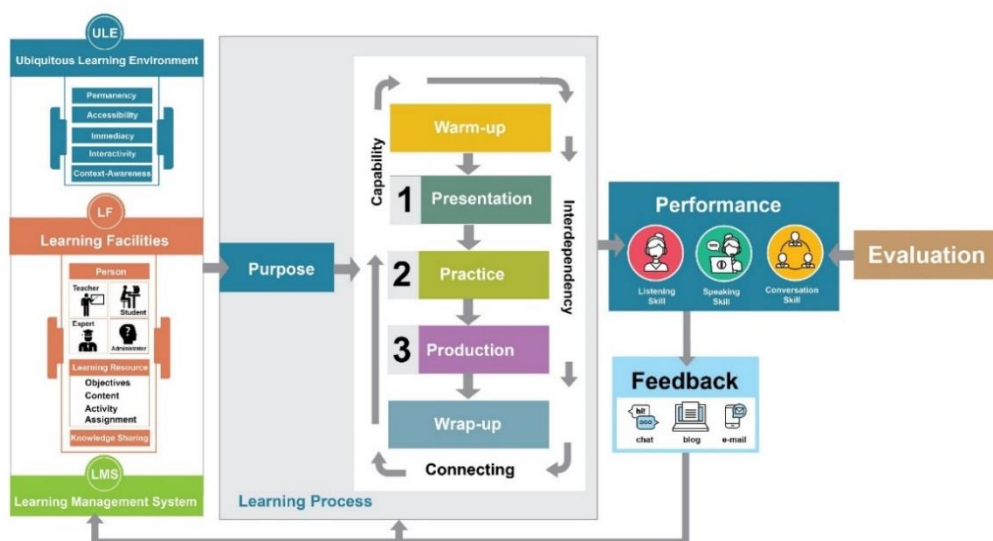


กระดานเสวนา ซึ่งสอดคล้องกับ เกศนีย์ มากช่วย และคณะ กับ คัมภีรภาพ คงสำรวย และคณะ ที่ทำการศึกษาปัจจัยที่เป็นอุปสรรคต่อการฝึกทักษะ โดยนอกจากเรื่องความวิตกกังวลแล้ว การอายุที่จะพูดก็เป็นอีกหนึ่งปัจจัยที่เป็นปัญหา เนื่องจากความกลัวการถูกหัวเราะเยาะเมื่อไม่สามารถพูดภาษาอังกฤษได้ และจากการประเมินตนเองของนักศึกษาพบว่า นักศึกษาสามารถปฏิบัติทักษะการฟังได้มาก ทักษะการพูดและการสนทนาปฏิบัติได้ในระดับปานกลาง (เกศนีย์ มากช่วย และคณะ, 2561) ส่วนด้านเวลาพบว่า ระยะเวลาในการเข้าใช้ระบบนาน ไม่ได้มีผลต่อการฝึกทักษะ เพราะมีนักศึกษาจำนวนหนึ่งที่เข้าไปฝึกทักษะในระยะเวลาที่สั้นกว่าแต่กลับมีผลการฝึกดีกว่า และจากการติดตามผ่านระบบพบว่านักศึกษาใช้เวลาฝึกในช่วงหลังเลิกเรียนเป็นส่วนใหญ่ (คัมภีรภาพ คงสำรวย และคณะ, 2561) ซึ่งสอดคล้องกับ Ting-Ting Wu et al. ที่วิจัยการเรียนรู้ในสภาพแวดล้อมยูเลอร์นิง ซึ่งระบบมีกลไกในการจัดเก็บข้อมูลต่าง ๆ รวมไปถึงพฤติกรรมของผู้เรียนซึ่งสามารถจัดเก็บเป็นผลงานการเรียนรู้และสามารถนำมาวิเคราะห์เป็นรายบุคคลได้ (Wu T. et al., 2011)

4. ผลการประเมินความพึงพอใจของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี ที่มีต่อบทเรียนมีต่อบทเรียนยูเลอร์นิง ที่พัฒนาขึ้น พบว่านักศึกษามีความพึงพอใจในภาพรวมระดับมาก ($\bar{X} = 4.11$) ทั้งในด้านเนื้อหา ด้านกิจกรรม และด้านการประเมินผล ซึ่งสอดคล้องกับ วารนันท์ นิตศักดิ์ ได้พัฒนารูปแบบการเรียนการสอนผ่านเครือข่ายอินเทอร์เน็ตตามทฤษฎีคอนเน็คติวิซึมของนักศึกษาโครงการมหาวิทยาลัยชีวิต มหาวิทยาลัยราชภัฏชัยภูมิ โดยความพึงพอใจของต่อการเรียนรู้ผ่านระบบเครือข่ายอินเทอร์เน็ตอยู่ในระดับมาก นอกจากนี้นักศึกษาทุกคนให้ความเห็นว่าได้รับประโยชน์มาก และสามารถนำเอาเทคนิคที่ได้จากการฝึกทักษะด้านการสนทนาภาษาอังกฤษไปฝึกฝนต่อโดยสามารถนำสื่อสังคมออนไลน์ที่มีอยู่มากมายบนเครือข่ายอินเทอร์เน็ตไปประยุกต์ใช้ได้ต่อไป และอยากฝึกภาษาอังกฤษให้มากขึ้นเพื่อสนทนาได้จริง ๆ (วารนันท์ นิตศักดิ์, 2557)



องค์ความรู้ใหม่



ภาพที่ 1 รูปแบบยูเลิร์นนิ่งตามทฤษฎีคอนเน็คติวิซึมเพื่อพัฒนาทักษะด้านการสนทนา
ภาษาอังกฤษของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี

จากภาพที่ 1 รูปแบบยูเลิร์นนิ่งตามทฤษฎีคอนเน็คติวิซึมเพื่อพัฒนาทักษะด้านการสนทนาภาษาอังกฤษ ของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี ประกอบด้วย ปัจจัยนำเข้า (Input) ซึ่งประกอบไปด้วยการเตรียมความพร้อมในด้านต่าง ๆ ปัจจัยกระบวนการ (Process) ซึ่งเป็นการดำเนินกิจกรรมโดยผู้เรียนมีกระบวนการเรียนรู้ และกระบวนการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ตามทฤษฎีคอนเน็คติวิซึม ปัจจัยผลลัพธ์ ซึ่งจะแสดงออกถึงทักษะที่ผู้เรียนได้รับจากการทำกิจกรรม ในส่วนของกระบวนการเรียนรู้ และผลป้อนกลับ (Feedback) จะเป็นผลสะท้อนกลับไปยังปัจจัยต่าง ๆ ทั้งในส่วนของผู้เรียน และในส่วนของระบบ เพื่อปรับปรุง หรือกระตุ้นให้เกิดการเรียนรู้เพิ่มมากยิ่งขึ้น

สรุป/ข้อเสนอแนะ

1. รูปแบบยูเลิร์นนิ่ง มีองค์ประกอบที่สำคัญในด้านความคงทนของข้อมูล การเข้าถึงได้ตลอดเวลา การปฏิสัมพันธ์ระหว่างกัน การแสดงผลได้อย่างรวดเร็ว และด้านการรับรู้บริบทของผู้เรียน ทำให้เกิดการเรียนรู้ด้วยตนเองและมีการตอบสนองการเรียนรู้เป็นรายบุคคล ในโลกแห่งดิจิทัลนี้ ยูเลิร์นนิ่ง สามารถเข้าถึงผู้เรียนทุกคนได้อย่างแพร่หลาย เพราะความรู้ถูกฝังไว้ในอุปกรณ์ที่มีติดตัวอยู่ตลอดเวลา



2. ในด้านการจัดการเรียนการสอนแบบยูเลอร์นึ่งนั้นจะต้องคำนึงถึงในส่วนของปัจจัยนำเข้า ซึ่งเป็นการเตรียมการจัดสภาพแวดล้อมให้พร้อมกับการเรียนรู้ ในส่วนของผู้เรียน จะมีกระบวนการเรียนรู้ (Learning Process) ประกอบด้วย การตั้งวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนาทักษะวิธีการเรียนรู้ ตามวิธีการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ผสมกับกิจกรรมการเรียนรู้ตามทฤษฎีคอนเน็คติวิซึม เพื่อให้เกิดความรู้ การเชื่อมโยงความรู้ การแบ่งปันความรู้ และการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ ในส่วนของแต่ละกิจกรรมการเรียนรู้ จะมีการออกแบบการประเมินผลรายกิจกรรม โดยใช้หลักการสร้างแรงจูงใจ เช่น การให้รางวัล เป็นเหรียญรางวัลเมื่อสามารถปฏิบัติได้ตามภารกิจที่ได้รับมอบหมายในแต่ละทักษะ ซึ่งทั้งระบบเตรียมไว้ให้ จำนวน 23 เหรียญ และมีการมอบแสดมภ์เพื่อส่งกำลังใจให้ใคร่เท่าไรก็ได้ เปรียบเสมือนการกดไลค์บนสื่อสังคมออนไลน์ และในการจัดการเรียนรู้ควรให้ผู้เรียนแสดงความคิดเห็น รวมถึงเปิดโอกาสในการแสดงความรู้ มีการสลับบทบาทระหว่างผู้เรียนและผู้สอน เพื่อให้ผู้เรียนเกิดกระบวนการคิด และแลกเปลี่ยนความรู้ซึ่งกันและกัน นอกจากนี้ควรให้ผู้เรียนสามารถเข้าไปเรียนบทเรียนซ้ำได้ เพื่อความอิสระในการเรียนรู้ โดยไม่มีเงื่อนไขทางด้านเวลา

3. สื่อและเครื่องมือที่ใช้ควรเป็นสื่อมัลติมีเดียที่น่าสนใจ ผู้เรียน ผู้สอน และผู้เชี่ยวชาญสามารถเข้าถึงได้อย่างอิสระเพื่อแลกเปลี่ยนความรู้และแสดงความคิดเห็นระหว่างกัน ส่วนอุปกรณ์การเรียนรู้สำหรับผู้เรียนต้องสามารถเชื่อมต่อกับระบบเครือข่ายอินเทอร์เน็ตได้ พฤติกรรมการจัดการเรียนให้มีการฝึกทักษะให้ได้ผลดีจะต้องเน้นที่การปฏิบัติ และทำอย่างต่อเนื่อง และจากการสังเกตพฤติกรรมของผู้เรียนจะเห็นได้ว่าผู้ที่เรียนร่วมกันมีผลต่อการฝึกทักษะด้านการฟัง การพูด และการสนทนาภาษาอังกฤษ เพราะเมื่อมีการรายงานความก้าวหน้าของผู้เรียนคนใดคนหนึ่ง จะมีผู้เรียนคนอื่น ๆ เข้ามาในระบบเพื่อมาตรวจสอบกิจกรรม และภารกิจที่ตนเองต้องทำ

4. การพัฒนาทักษะด้านการสนทนาภาษาอังกฤษ ด้วยบทเรียนยูเลอร์นึ่ง ผู้เรียนสามารถฝึกทักษะได้อย่างหลากหลาย ผ่านกิจกรรมการเรียนรู้ที่ช่วยพัฒนาทักษะด้านการสนทนาภาษาอังกฤษ และยังสามารถร่วมฝึกกับเพื่อนผ่านกลุ่มสนทนาได้ นอกจากทักษะด้านการสนทนาภาษาอังกฤษแล้ว ผู้เรียนยังมีทักษะในการค้นหาความรู้เพิ่มเติมจากแหล่งเชื่อมโยงที่จัดเป็นหมวดหมู่ เป็นการต่อยอดและเผยแพร่ความรู้ต่อไปได้ เพื่อให้ใกล้เคียงเกณฑ์มาตรฐานของการวัดระดับการทดสอบทางภาษา อีกทั้งยังได้ทักษะการวางแผน และการฝึกวินัยในตนเอง ให้สามารถบรรลุเป้าหมายการเรียนรู้ที่วางไว้

เอกสารอ้างอิง

เกศนีย์ มากช่วย และคณะ. (2561). ปัจจัยที่ส่งผลต่อความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 3. ใน การประชุมมหาดใหญ่วิชาการระดับชาติและนานาชาติ ครั้งที่ 9. มหาวิทยาลัยหาดใหญ่.



- คัมภีรภาพ คงสำรวย และคณะ. (2561). ปัจจัยที่ส่งผลต่อความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาเขตอีสาน. วารสารวิชาการแสงอีสาน, 15(1), 143-153.
- บุญชม ศรีสะอาด. (2537). การพัฒนาการสอน. กรุงเทพมหานคร: สุวีริยาสาส์น.
- ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. (2538). เทคนิคการวิจัยทางการศึกษา (พิมพ์ครั้งที่ 4). กรุงเทพมหานคร: สุวีริยาสาส์น.
- วรนันท์ นิตติศักดิ์. (2557). การพัฒนารูปแบบการเรียนการสอนผ่านเครือข่ายอินเทอร์เน็ตตามทฤษฎีคอนเนกติวิสต์ซิมของนักศึกษาโครงการมหาวิทยาลัยชีวิต มหาวิทยาลัยราชภัฏชัยภูมิ. ใน ดุษฎีนิพนธ์ศึกษาศาสตร์ดุษฎีบัณฑิต สาขาเทคโนโลยีการศึกษา. มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- สรญา สารสุภาพ. (2553). การพัฒนารูปแบบการเรียนแบบเครือข่ายสังคมผ่านระบบออนไลน์ด้วยทฤษฎีการเรียนรู้เชิงสถานการณ์เพื่อเสริมสร้างความตระหนักรู้ระหว่างวัฒนธรรมของผู้เรียนภาษาต่างประเทศ. ใน ดุษฎีนิพนธ์ครุศาสตรดุษฎีบัณฑิต สาขาเทคโนโลยีและสื่อสารการศึกษา. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สำนักวิทยบริการและเทคโนโลยีสารสนเทศ. (2556). รายงานผลการสอบวัดพื้นฐานภาษาอังกฤษ นักศึกษาชั้นปีที่ 1 แกร็บเข้า. กรุงเทพมหานคร.
- Boitshwarelo, B. (2011). Proposing an integrated research framework for connectivism: Utilising theoretical synergies. The International Review of Research in Open and Distributed Learning, 12(3), 161-179.
- Evans, D. (2012). The internet of everything: how more relevant and valuable connections will change the world. United States: Cisco Internet Business Solutions Group.
- Watson, C.E., & Plymale, W.O. (2011). The pedagogy of things: Ubiquitous learning, student culture, and constructivist pedagogical practice. Retrieved January 11, 2016, from http://eddiawatson.net/pdf/watson_plymale.pdf
- Weiser, M. (2009). The Computer for the 21st Century. Retrieved January 11, 2016, from <https://www.ics.uci.edu/~corps/phaseii/Weiser-Computer21stCentury-SciAm.pdf>
- Wu T. et al. (2011). Ubiquitous English Learning System with Dynamic Personalized Guidance of Learning Portfolio. Educational Technology & Society, 14, 164-180.